

Låt inte Vahid förlora sin syn som straff!

juni 2005
Nr. 14 / år 3
ISSN 1652-8859

Innehåll

- 1 Låt inte Vahid förlora sin syn som straff!
- 2 Varför vill inte Sverige ta emot min 9 åriga styvdotter Steffany?

Ansvarig utgivare:

Sara Ghasemyani
sara.ghasemyani@spray.se

Redaktör:

Soleyman Ghasemiani
soleyman.ghasemiani@spray.se

Adress: Box 69 / 424 22 Angered

- Tel: 070- 444 15 78
- Fax: 08- 590 737 99
- barnenforst@spray.se
- www.barnenforst.se
- www.childrenfirstinternational.org

Öppet brev:

Utrikesministern
Laila Freivald
Förskole- och ungdomsministern
Lena Hallengren

Det låter ofattbart men är en grym och ohygglig sanning. Denna hårresande nyhet går det att läsa i den iranska dagstidningen Hamshahri, 2005-06-09. Vahid, en 14 årig pojke, är dömd av en domstol i Iran till att göras blind som vedergällning. Vahid är barnarbetare och har jobbat som bärare på en fruktmarknad i Teheran. En dag hamnar Vahid och hans jämnåriga arbetskamrat i konflikt om ett uppdrag dagen innan. Vahid tänker skrämma kompiserna med syra för att han inte ska ta hans jobb i fortsättningen. Grälet leder till att kamraten får syran i ansiktet och förlorar synen.

Den första domen vid tingsrätten blir vedergällning; att låta

Vahid få syra i ansiktet och därmed förlora synen. Högsta domstolen underkänner domen med motiveringen att en vedergällning endast får åsamka samma skador som offret har fått. Eftersom detta inte kan garanteras om man kastar syra i ansiktet på den dömda måste domen omprövas. Tingsrätten dömer återigen till böter och vedergällning men denna gång genom medicinskt expertis. Vahid skall alltså gå miste om sin syn genom läkares försorg. Högsta domstolen har nu godkänt denna dom och Vahid räknar nu timmarna för när den ska verkställas.

Vad skall man kalla detta för? Barbari är nog inte det rätta ordet. Den islamiska regimens behandling av barn strider mot alla mänskliga värden och internationella konventioner om barns rättigheter. Vahid tillhör de miljontals barnarbetare som måste

Texten ni ser här handlar om Steffany, en 9 årig flicka som så många andra barn har drabbats av den svenska asylpolitikens härresande likgiltighet vad gäller barnens situation. Texten är skriven av Miguel, styvpappa till Steffany. Vi publicerar detta brev för att visa vår sympati för Steffany och som ett avståndstagande från den bedrivna politiken. Asylpolitiken i Sverige har gång efter gång visat prov på sin okänslighet.

I övrigt står författaren själv för innehållet i brevet.

*Redaktionen
Soleyman Ghasemiani*

Jag skulle kunna skriva detta brev baserat på mina känslor. En frustration över att man är så maktlös som medborgare i Sverige. Ett hat mot systemet och en aggression över hur man behandlar människor. Detta brev skulle säkert inte beaktas seriöst på grund av alla okvädningsord, så jag försöker behärska mig och skriva så formellt jag kan.

Steffany B.V., f. 1995 kom till Sverige i november 2001. Hon, hennes bror och hennes mamma hade då under en tid hotats till livet och trakasserats av Steffanys psykiskt sjuka pappa, som tidigare dödat folk, samt individer från en gerillagrupp (Alfaro Vive, Carajo!) som mamman tidigare arbetat för. Då det inte fungerade att utreda

Varför vill inte Sverige ta emot min styvdotter Steffany, 9 år???

Miguel

situationen med korruperade myndigheter i hemlandet Ecuador fick mamman i sin desperata situation råd att flytta till ett annat land. Valet föll på Sverige där hennes bror redan bodde. Steffany hade inget annat val än att bryta upp i sitt liv och följa med sin mamma till det nya landet.

I Sverige fann sig Steffany snabbt tillrätta. Förvånansvärt snabbt lärde hon sig det svenska språket. Den långa handläggningstiden i asylärendet drog ut på tiden eftersom svenska myndigheter inte klarar av det man utlovat i form av korta utredningstider. Steffany och hennes mamma och även Steffanys vuxna storebror, som kommit efter till Sverige, följde allt man blev tillsagd av myndigheterna i landet. Mamman och storebrodern fick möjlighet att arbeta och uppmanades att lära sig språket och på olika sätt bli integrerad i det svenska

samhället, vilket också skett exemplariskt med goda rekommendationer. Den som under de tre följande åren kom att bli bäst integrerad var Steffany.

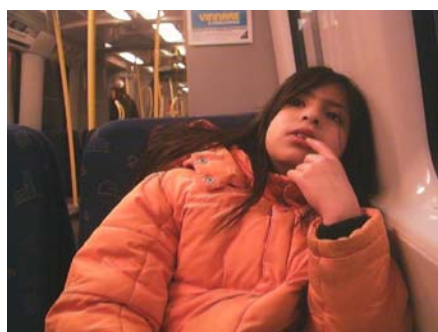
Steffany fick, p g a den långa utredningstiden och det svenska systemets möjlighet till överklagan och ny ansökan, ett nytt liv. Ett liv som kom att vara i 3 år och 4 månader, en tid som för ett barn i Steffanys ålder upplevs mycket längre än för en vuxen och som är mycket viktig vad gäller den psykosociala kompetensutvecklingen.

Denna långa tid gjorde även att Steffany förlorade allt mer av relationen till sitt förra hemland. Dessa år i Sverige gav henne möjligheten att bli svensk. Hon fick gå i svensk skola och ha svenska kompisar. Hon lärde sig språket flytande och knöt även en djup relation till undertecknad som hon ser som sin pappa. Hon har ofta

i sitt liv frågat varför hon inte har en pappa och under sin tid i Sverige fann hon en pappafigur som hon accepterat.

Jag träffade Steffany för första gången i november 2003 då hon kom till kyrkan där jag arbetar. Vi knöt snabbt an till varandra. Till en början var jag den roliga vuxenkompisen i kyrkan, senare blev jag hennes musiklärare, andlig mentor och under slutet av 2004 den som Steffany ser som sin pappa. Till en början arbetade jag re n t

professionellt med henne och hennes familj. Hon fann en gemenskap och en tro i kyrkan och hela familjen döptes. Det tog ett tag innan jag förstod deras asylsituation eftersom mitt primära arbete var andligt. Från och med sommaren 2004 och framåt blev dock Steffany allt mer en del av mitt privata liv. Jag började umgås med familjen mer som vän. Jag var ofta hemma hos dem och sov över. Steffany och jag gjorde alla möjliga saker tillsammans. Jag kände att jag ville hjälpa henne i livet. Under hösten 2004 började tankarna dyka upp om en relation som låtsaspappa. Steffanys mamma, som alltid sett till sin dotters

bästa, såg också Steffanys och mitt avancerande relaterande och gav mig acceptans. Då jag större delen av mitt liv levt ensam skulle detta innebära en stor omställning, vilket gjorde att jag till en början var avvaktande. Först i början av november, när familjen fick avvísingsbeslutet, blev tankarna allvarliga. Jag började ofta bo hemma hos dem för att pröva familjelivet, men först när Steffany och hennes m a m m a flyttade in hos mig i januari 2005 insåg jag att

jag vill vara Steffanys pappa och ställa upp för henne så länge det behövs.

Steffanys mamma har flera gånger haft möjligheten att ge Steffany en ny pappa med olika män som velat gifta sig, men Steffany har vägrat. Den enda som hennes dotter accepterat är mig. Steffany är väldigt beroende av sin mamma och särskilt under rådande omständigheter. Trots detta är jag den första som hon ensam kunnat sova över hos. Till och med har hon rest 20 mil bort från sin mamma med mig och kunnat klara det.

Avvísingsbeslutet följdes av stora protester i

området där Steffany och hennes mamma bodde. På 2 dagar samlades 200 namnunderskrifter in. Alla dessa hade någon relation till framförallt Steffany. Dessa listor överlämnades till bland annat Migrationsministern och Utlänningsnämnden, utan respons.

I januari 2005 flyttade Steffany och hennes mamma in i min bostad och vi började leva som familj, en familjebildning som är till för Steffanys bästa. Hon behöver både en moders- och fadersgestalt i sitt liv. Jag prioriterar Steffany och är villig att lägga om mitt liv för henne och leva med henne och hennes mamma. Så ser vår familjesituation ut och vi trivs med detta och vill inte att några myndigheter ska förstöra vår tillvaro.

Trots vår nya ansökan om familjeanknytning verkställdes avvísning av Steffany och hennes mamma den 22 mars i år. Detta på grund av den rådande praxisen att man måste söka familjeanknytning från hemlandet. Steffanys vuxna bror valde att stanna kvar i Sverige illegalt, primärt för att på distans, med min hjälp, kunna försörja sin mamma och syster ekonomiskt då dom de facto inte hade någonting vid ankomsten till Ecuador. För första

gången under hela tiden kände han sig tvungen att bli kriminell (som illegal invandrare finns det inga alternativ!) och för sina anhörigas skull bli tvungen att splittra familjen.

Att lämna min sambo och styvdotter på Arlanda är det värsta jag varit med om. Allt vi gjort tillsammans "flashade" förbi i huvudet under hela resan dit och allt känns så fel. Steffany som på morgonen gick till skolan som vilken dag som helst fraktades nu bort som en fånge till avrättning. Vad har hon gjort för att förtjäna detta? Hon är ju bara ett barn! Varför var hennes liv tvungen att raseras? Hon som var så glad att leva i Sverige. Varför måste Sverige separera oss? Varför måste mitt land ta ifrån mig min familj och framför allt denna 9-åriga flickas tillvaro. Det liv som den svenska flyktingpolitiken gav henne. Den pappa som hon inte har haft, men nu fått. Hennes vänner, språk och ALLT för att komma till INGENTING i Ecuador.

Om man känner Steffany och vet hur hon är, förstår man att det i stort sett är en svensk som Sverige har avvisat. Ett svenskt barn som inte har velat någon något illa. Ett barn som inte har haft möjlighet att välja, utan bara har att rätta sig efter vuxenvärldens beslut.

Steffany är en otroligt charmig, glad och snäll flicka som alltid tänker på allas väl. Hon har svårt att beskriva sina känslor. Hon lever mycket i nuet och vill inte gärna tala om problem och svåra saker.

Frågor hon fick om hur hon kände inför framtiden och avvisningsbeslutet svarade hon oftast med att hon inte vet eller med axelryckningar. Hon ville inte tala om det. Hon försökte att byta samtalsämne och om man fortsatte blev hon tyst och stirrade tomt. Ibland blev hon irriterad och snäste till och man märkte att hon helst ville leva som vanligt utan att befattas med alla dessa problem gällande avvisningen. Hon satt på en massa känslor som hon inte kunde uttrycka i ord. När hon blev ledsen eller arg för något tenderade alla dessa känslor att komma ut på en gång och hon agerade överdrivet. Hon hade även en tendens att bli "bäbis" till och från. Den sista tiden i Sverige blev hon alltmer "låg". Hon var inte lika motiverad att gå i skolan och se till sin framtid som tidigare, vilket säkert bottnade i ovetskapen om var hennes framtid skulle komma att utspelas. Hennes sätt att tänka visade trots detta att hon inte till fullo förstod situationen, att hon skulle komma att förlora allt vid en avvisning. Hon

talade oftast om sin framtid i Sverige. Det närmaste hon verkar tänka var att resan till Ecuador skulle bli någon slags semester där hon skulle komma att träffa sin yngre kusin, som hon per telefon då och då har haft kontakt med.

I Sverige träffade Steffany en psykolog på BUP i Farsta, som mer eller mindre önskade henne lycka till i Ecuador. Denna psykolog var i kontakt med migrationsverket och hade mer för avsikt att försvara dem än att ta reda på Steffanys status och vad som skulle kunna hända med hennes psyke om hon måste lämna sitt liv här. Advokater företrädde under utredningens gång även de migrationsverket snarare än Steffany och man lyfte inte fram hennes situation eller ens frågade hur hon såg på allt. Steffany borde ha fått hjälp för att kunna göra detta eftersom hon har svårt att uttrycka sina känslor i ord.

DÅ hade hon dock möjlighet att inte behöva tänka på en framtida situation i Ecuador.

DÅ hade hon möjligheten att byta samtalsämne för att inte behöva komma i kontakt med sina känslor.

DÅ kunde hon fly det svåra genom att tänka på och planera morgondagen med sina kompisar, sin

familj och livet här i Sverige. Hon behövde inte konfronteras med alla problem utan kunde leva sitt liv.

NU finns inte dessa möjligheter! Hon klarar sig där hon befinner sig genom en positiv fasad och att inte fundera. Något som alltid varit hennes styrka, men även riskerar att bli hennes fall. Dock lämnas hon inte oberörd när hon under sin första tid sedan ankomsten till Ecuador blivit mött av rasande folkmassor som skriker och bråkar, poliser som skjuter tårgas, rånförsök, fattigdom och osund miljö. Hon har som sagt svårt att sätta ord på sina känslor och under den positiva ytan döljer sig en känsla av otrygghet, sorg och saknad av sitt liv i Sverige. Sedan finns förstås hotet från hennes pappa och gerillagrupperna i baktanken, vilket gör att Steffanys mamma är extra försiktig. Dessutom är en ensam mamma med ett litet barn särskilt utsatt och allt detta sammantaget innebär att min sambo är tvungen att ha sin dotter under ständig uppsikt. Därmed blir både Steffanys och hennes mammas frihet inskränkt och som hennes pappa sitter jag maktlös på andra sidan jorden och tar med smärta i hjärtat del av den oro och nedstämdhet som min styvdotter visar 2/3 av sin dag. Som en konsekvens av

allt detta har hon under de två första månaderna i Ecuador bland annat gått ner ca 5 kilo i vikt, denna lilla flicka som alltid har varit känd för att vara så glad och full av liv.

Varför vill ingen hjälpa henne? Vad har hon gjort för att förtjäna detta? Hon skulle ha varit en tillgång för Sverige, inte en belastning. Hon var ett exempel på en lyckad integrering och så svensk man kan vara som utlänning. Steffany och hennes mamma skulle inte ha inneburit en belastning att tala om för Sveriges ekonomi heller. Dom har alltid visat en vilja att göra rätt för sig och delar dessutom ekonomi med mig, som förövrigt tillsvidare är sjukskriven med 50% p g a stress i samband med separeringen. Jag har knappt någon energi kvar efter ett halvår i bråk med myndigheter. Jag går hos psykolog för att kunna samla ihop det lilla som finns av spillrorna för att kunna kämpa för min familjs rätt i kommande ronder.

Så fort min familj kom fram till Quito i Ecuador kontaktade min sambo konsulatet där för att söka tillbaka till Sverige genom familjeanknytning. Där står hon nu i kö till intervju och hon kommer att få en tid så fort hon har legaliserat alla

dokument som behövs i ärendet. Det har dock ännu inte varit möjligt att få dokumenten legaliserade på grund av den politiska och juridiska krisen i Ecuador den senaste tiden. Nu har emellertid landet fått nytt styre efter att gatans parlament har jagat presidenten i exil och juristerna har avslutat sin strejk. Därmed hoppas vi nu att allt snabbt blir klart för hennes intervju. Därefter skickas vad jag förstår, förhoppningsvis, ärendet över till Migrationsverket. Då börjar det riktigt frustrerande, nämligen väntan på en handläggare och tid för intervjun med mig innan beslut kan ske om myndigheterna ser vår familjebildning som seriös och familjen får återvända på prov i max 2 år.

Vad jag förstått kan denna väntan på intervju ta åtskilliga månader innan den genomförs här i Sverige och upp till 18 månader innan min familj eventuellt får komma tillbaka på prov. Migrationsverket har bett mig kolla upp huruvida jag kunde få göra min intervju på konsulatet i Quito, för att korta tiden för processen. Jag har nämligen för avsikt att besöka min familj under sommaren detta år. Jag har varit i kontakt med konsulatet i Quito vid flera tillfällen och där säger man att det inte är möjligt få dispens från denna princip,

pga direktiv från huvudambassaden i Colombia. Vad jag förstår av Migrationsverket är det inte någon lag som hindrar intervjuer av motparten på ambassader i världen, men att det kan vara olika principer från land till land.

Dispens

Varför undrar jag då över möjligheten till dispens?

Självklart för att jag önskar min familj tillbaka så fort som möjligt. Jag är orolig över vad som händer i vår relation under den långa tiden, särskilt mellan min styvdotter och mig. I första hand vilar dock oron över min styvdotters situation. Som det förhoppningsvis framgått var Steffany väl rotad i Sverige efter att ha varit här hela sin skoltid. Hon hade som sagt hela sitt liv här. Nu när hon kommit till Ecuador och vi inte vet framtiden, önskar min sambo och jag att Steffany inte aklimatiserar sig för mycket i landet om hon har möjlighet att kanske få komma tillbaka till sitt hemland Sverige. Hon ska inte behöva bryta upp en tredje gång under sitt 9-åriga liv. Av den anledningen har vi nu valt att inte sätta henne i skola resterande del av denna termin. Steffany tog med sig

sina skolböcker från Sverige som hon tillsammans med sin mamma försöker avklara. Hon har även fått viss hjälp av svenska missionärer i Quito som jag satt dem i kontakt med. Men till hösten måste hon börja i skola i Quito. Hon kommer att få gå om någon klass, något som är egentligen helt onödigt, och dessutom kommer då aklimatiseringen att komma igång på allvar. Detta är förstås inte önskvärt om hon i framtiden ska tillbaka till Sverige. Men om hon inte får komma tillbaka är det

Barnkonventionen och barnet bästa

viktigt att hon får det så bra det går. Om Steffany inte får komma tillbaka till Sverige förrän nästa år, pga den långa handläggningstiden, innebär det att hon även här kommer efter i skolan och kommer att få gå om en klass. Vår familj lever ett högst provisoriskt liv i ovisshet om framtiden, om än mer osäkert än tiden i Sverige. Därför söker vi möjligheter att få ett så snabbt besked som möjligt om var Steffanys framtid ska komma att tillbringas. I våra ögon finns förstås bara ett alternativ, att vi som familj snarast får återförenas och fortsätta livet i lugn och ro!

Vi vet att arbetsbelastningen är stor när det gäller dessa frågor, så därför har vi endast kunnat vädja till ambassaden i Colombia om dispens när det gäller denna princip om intervjuande av motparten genom att prioritera principen om barnets bästa enligt artikel 3 i FN:s barnkonvention.

Artikel 3:

Vid alla åtgärder som rör barn, vare sig de vidtas av offentliga eller privata sociala välfärdsinstitutioner, domstolar, administrativa myndigheter eller lagstiftande organ, skall barnets bästa komma i främsta rummet.

Detta är förvisso något som jag hade önskat se redan tidigare i denna process, t ex genom att gå emot praxisen att ett så rotat barn måste återvända till ursprungslandet för att den ena föräldern ska söka familjeanknytning.

Med hänvisning till en annan artikel i barnkonventionen, nämligen artikel 9:1, bör Steffany inte heller tvingas vara ofrivilligt separerad ifrån mig, som hon ser som sin pappa, någon längre tid. Hon behöver bägge sina föräldrar och förverkligandet av denna artikel gäller oberoende om föräldrarna är biologiska, juridiska eller psykologiska. Det är barnets perspektiv

som gäller.

Artikel 9:

Konventionsstaterna skall säkerställa att ett barn inte skiljs från sina föräldrar mot deras vilja utom i de fall då behöriga myndigheter, som är underställda rättslig överprövning, i enlighet med tillämplig lag och tillämpliga förfaranden, finner att ett sådant åtskiljande är nödvändigt för barnets bästa. Ett sådant beslut kan vara nödvändigt i ett särskilt fall, t ex vid övergrepp mot eller vanvård av barnet från föräldrarnas sida eller då föräldrarna lever åtskilda och ett beslut måste fattas angående barnets vistelseort.

Se även artikel 10:1

Artikel 10:

I enlighet med konventionsstaternas förpliktelse under artikel 9, punkt 1, skall ansökningar från ett barn eller dess föräldrar om att resa in i eller lämna en konventionsstat för familjeåterförening behandlas på ett positivt, humant och snabbt sätt av konventionsstaterna. Konventionsstaterna skall vidare säkerställa att framställandet av en sådan begäran inte medför negativa följder för de sökande och medlemmar av deras familj.

Vi har vädjat till ambassaden att om det går ta denna barnkonvention i beaktning. Det har nämligen hittills under denna process endast gjorts en gång, då

man vid ankomsten till Sverige för 3 ½ år sedan hörde Steffany personligen. Sedan dess är det ingen som tagit fasta på vad barnet själv önskar och hur hon mår eller har det, vilket även detta är en rättighet enligt artikel 12:1 i barnkonventionen, som ju Sverige har undertecknat.

Artikel 12:

Konventionsstaterna skall tillförsäkra det barn som är i stånd att bilda egna åsikter rätten att fritt uttrycka dessa i alla frågor som rör barnet, varvid barnets åsikter skall tillmätas betydelse i förhållande till barnets ålder och mognad.

Man kan även, i kombination med ovanstående, ha följande artikel i åtanke vad gällande Steffanys tid i Sverige. Även om hon på laglig väg blivit avvisad, vilket inte är mycket bättre, har hon nu blivit fräntagen en grundläggande del av sin identitet som hon skaffat sig genom den livserfarenhet hon fått under sin tid i Sverige.

Artikel 8:

Om ett barn olagligt berövas en del av eller hela sin identitet, skall konventionsstaterna ge lämpligt bistånd och skydd i syfte att snabbt återupprätta barnets identitet.

Trots dessa vädjanden har ambassaden sagt nej och

prioriterat principen om dispensavslag på hög arbetsbelastning. Än en gång har barnkonventionen endast visat sig vara vackra ord som svenska myndigheter inte har för avsikt att ta i beaktning.

Vad som händer nu vet vi inte. Vi vet inte hur vi ska planera framtiden, vad vi ska hoppas på och vilka tidsperspektiv vi ska leva efter. Vi försöker ta en dag i taget och den som drabbas hårdast är förstas Steffany även om vi alla lider.

Jag vet inte vad jag hoppas på med detta brev, men kanske kan jag bidra med ytterligare exempel på en urusel asylpolitik vårt land har gentemot barnen. Dessutom slår samma handhavande av ärenden väldigt olika beroende på barnens erfarenheter, vad dom riskerar och deras personligheter. Jag vet att det finns barn som har en mycket svårare situation än vår, men man kan inte heller direkt jämföra lidanden. Det finns inget objektivt lidande.

Med sorg

*Steffanys styvpappa
Miguel*

ställa sig till den obarmhjärtiga kapitalistiska marknadens förfogande för att överleva dagen. Istället för att få utbildning och vård måste dessa barn försörja sig och sin familj.

Barn måste få vara barn och njuta av sin barndom. De behöver omsorg, kärlek och trygghet för att kunna stå på sina egna ben och trygga mänsklighetens framtid.

Att lemlästa människor som en straffsats är vidrig. Att göra det mot barn är utom all förstånd. Den är så fruktansvärd och ohygglig att det inte går att tro. De iranska fängelserna vimlar av barn. Hittills har ett tiotal barn avrättats av regimen. Vedergällning med lemlästning som konsekvens har drabbat många av dessa barn.

Offentligt prygel av små barn för små förseelser, är som en lek för den iranska islamiska juridiska systemet.

Omvärlden får inte låta detta ske. Mänskligheten står i skuld om Vahid förlorar synen inför hela världens åsyn. Detta barbari måste stoppas omedelbart. Vi vädjar till Amnesty, R ä d d a B a r n e n , människorätts- och barnrättsorganisationer, politiska organisationer och alla människor att protestera mot den iranska islamiska regimen behandling av barn och kräva ett omedelbart stopp på domen mot Vahid.

V i k r ä v e r a t t utrikesministern och barn- och ungdomsministern protesterar omedelbart mot den iranska islamiska regimen för att domen mot Vahid skall upphävs. Låt inte ljuset slockna för alltid för Vahid.

Soleyman Ghasemiani
Ordf. Barnen Först
2005-06-23

Er röst är livsavgörande!

Sänd era protester till följande adresser:

Leader of the Islamic Republic

Ayatollah Sayed 'Ali Khamenei
The Presidency
Palestine Avenue
Azerbaijan Intersection
Tehran
Islamic Republic of Iran

F ax: + 98 21 649 5880

Fax: +98-251-774 2228

(Please mark "For the attention of the Office of Ayatollah Khamenei)

info@wilayah.net

Head of the Judiciary

Ayatollah Mahmoud Hashemi Shahroudi
Ministry of Justice
Park-e Shahr
Tehran
Islamic Republic of Iran

Email:

irjpr@iranjudiciary.org

iranembassy@indigo.ie

Iranemb@salamiran.org

Barnen Först

Ordf. Soleyman Ghasemiani

Barnen Först
Vatthagsvägen 13
194 52 Upplands Väsby

Tel: 070- 444 15 78
Fax: 08- 590 737 99
barnenforst@spray.se
www.barnenforst.se

OBS!

Vi har ny adress!

www.barnenforst.se

Children First

Main Office:
Chair Person, Soraya Shahabi
CF, BM Box 2592
London WC1N3XX / England

Tel. 44-798 134 3101
Fax: 1-413-639- 1602
childrenfirstinternational@yahoo.ca
www.childrenfirstinternational.org